

ע"פ 8661/09 - מרים כץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עפ"א 17-09-8661 כץ נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט עמיתה מרים סוקולוב
מערער מרים כץ
נגד מדינת ישראל
משיבה ע"י ב"כ עו"ד של קרייצר אביטבול

פסק דין

בפני ערעור על פסק דיןו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ד"ר א. צור) מיום 17.6.22 לפיו הורשע המערער על פי הودעתו בחניה של אוטובוס על מעבר ח齐ה וגור עליון קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תMOREתו והתחייבות על סך 250 ₪ להימנע מהעירה דין למשך שנה.

הרקע

למערער ניתן דוח בגין העמדת/החניתת רכב בתוך מעבר ח齐ה או בתחום של 12 מ' לפני.

המערער ביקש להישפט ובמועד שנקבע להקראה לאחר שהוקרא למערער כתוב האישום הוא אמר כדלקמן: "אני מודה שאני נגתי באוטובוס בזמן ובמקום הנקובים בכתב האישום". ובהמשך: "אני מודה בעובדות, לא באשמה".

בנסיבות הללו, המערער הורשע על פי הודעתו ולאחר שנשמעו טיעונים לעונש נגזר דיןו.

להלן במציאות טענותיו של המערער

1. בית משפט לא שעה לבקשתו של המערער ולא אפשר לו להביא את ראיותיו.
2. בגין מקום חניה מוסדר לאוטובוסים בקרבת בית הספר כדרישת החוק, חייב נהג האוטובוס למצוא מקום להעמיד את הרכב.

3. מעבר החזיה ממוקם במקום שימוש מקומ חניה לד"ר הרחוב ואיןנו תקני. מטעם זה אין ליתן במקום דוחות.
4. בית משפט קמא לא התייחס לשעה בה נרשם הדוח 38:39. בשעה זו המשיבה איננה אמורה לרשום דוחות אלא אם הייתה הפרעה לתנועה. במקום לא הייתה כמעט תנועה באותו שעה ועל כן לא הייתה כל הפרעה לתנועה.
5. העונש, כפל כניסה, בנסיבות הללו איננו מידתי כלל ועיקר.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועינתי במסמכים שבתיק בהם"ש קמא והتمונות והמסמכים שהוגשו בדיון, שוכנעתי כי דין של העורר להידוח מהטעמים שיפורטו בהמשך.

כמפורט לעיל, אין חולק כי המערער הודה בעובדות כתוב האישום.

את עוד, המערער אף הוסיף כי ביקש מב"כ התביעה "להסתפק בהתחייבות, אם לא, אני מודה אבל לא באשמה" (עמ' 1 לפרטוקול מיום 17.6.22).

لمערער טענות שונות שחולקן אף לא הועלו בבית משפט קמא. המערער טוען כי ביקש מבית משפט לקבוע דיון הוכחות על מנת להביא את ראיותיו אולם אין כל בקשה שכזו בפרטוקול הדיון.

המערער טוען בנימוקי העורר כי לא ניתן לרשום דוח בשעה 38:39 מאוחר ובשעות הערב אין תנועה של ילדים במקום כך שגם אין חומרה יתרה במשעו כפי שצין בית משפט קמא בגזר דין. טענה זו הועלתה לראשונה בנימוקי העורר, לא הוכחה ואף אין בה ממש.

דוחות כגון דא, ניתנים במשך כל שעות היום.

גם הטענות לפיהן יש צורך לסמן את המרחק של 12 מ' לפני מעבר החניה ואחריו, או כי מעבר החניה נשוא הדיון נמצא בתוך מפרץ חניה, אין בהן ממש. מהתMONות שהוצעו מתברר שמעבר החניה איננו נמצא בתוך מפרץ חניה וכי יש תמרורים חוק.

מהתMONות שהוצעו לבית המשפט קמא אני למדה כי המערער החנה את רכבו - אוטובוס על מעבר החניה, כמעט על כלו, וכן כנטען על ידי המשיבה חסם את שדה הראיה במקום והפריע להולכי רגל לעبور במעבר החניה.

העובדת שאין מקום חניה הולם במקום לאוטובוס אינה מצדיקה את מעשיו של המערער. לא ניתן להפר את החוק

מטעם זה ואין ממש גם בטענותיו של המערער.

לענין גזר הדין - בית משפט קמא פרט ונימק היטב את גזר דיןו ולא מצאתי כי נפלת טעות בשיקוליו או בקביעותו ועל כן אין מקום להתערבותה של ערכאת הערעור.

לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הערעור.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשע"ח, 08 נובמבר 2017, בהעדך
הצדדים.